וכל מאמינים

א וועכנטליכע בלעטל ארויס געגעבן דורך בני אמונים

פרשת וישלח תשפ"ה שנה י | גליון מס' 560

בני אמונים
מתחזקים בעניית אמן
לע"נ הרה"ח ר' חיים בן ציון
בהרה"ח ר' אהרן צבי מרמורשטיין זצ"ל
נפטר יג' אלול תשס"ג

ת.ד 102 בני ברק | פקס : 03-5055919
9139191@gmail.com

פניני אמונים

פנינים בעניני תפילה
פון די וואכעדיגע פרשה

א תפילה מיט א דאפעלטער משמעות

"וַיְצַו אֹתָם לֵאמֹר כֹּה תֹאמְרוּן לַאדֹנִי לְעֵשָׂו כֹּה אָמַר עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עִם לָבָן גַּרְתִּי וָאֵחַר עַד עָתָּה" (לב ה)

האט דער צדיק רבי אלימלך מליזענסק זי"ע געזאגט:

ווען דער צדיק איז מתפלל אויף א זאך און ער וויל נישט אז די מקטריגים זאלן הערן וואס ער דאווענט - ווייל ער וויל נישט אז זיי זאלן קענען שטערן זיין תפילה, וועט ער באהאלטן זיין תפילה אין א קונסטליכער וועג, אויסערליך וועט עס אויסזען ווי ער כאפט א שמועס מיט זיין חבר, אבער באמת וועט עס זיין א תפילה.

די בחינה טרעפט מען אין אסאך ערטער. איינס פון די מקומות וואו מען זעט די בחינה איז אין די ווערטער פון דער נביא נחמיה (ב ד-ה, ראה מהרש"א ר"ה ג ב): "וָאֶתְפַּלֵּל אֶל אֱלֹקֵי הַשָּׁמָיִם; וָאֹמַר לַמֶּלֶךְ".

אויך יעקב אבינו האט אזוי געטון. ער האט געזאגט פאר די מלאכים: "כֹּה תֹאמְרוּן לַאדֹנִי" ווען ער זאגט אז מען זאל רעדן אזוי צו עשו, אבער באמת האט ער געמיינט אז מען זאל רעדן צו דעם אדון הכול, ער האט זיך אזוי געפירט מונע צו זיין פון מקטרגים אז זיי זאלן קענען אפשטעלן די תפילה פון אריבערגיין צום הימל.

די בחינה איז אויך דא שפעטער אין די פרשה. יעקב זאגט פאר עשו: "עם לבן גרתי" און רש"י איז מפרש דער לשון "גרתי" אין צוויי וועגן. איין וועג איז מלשון "גר", אז ווען ער איז געווען ביי לבן איז ער געבליבן א גר און עס איז נישט מקויים געווארן די ברכה פון זיין טאטע. די צווייטע וועג איז אז "גרתי" איז די זעלבע ווערטער ווי תרי"ג.

עס קען זיין אז אויך דא ליגט אין די ווערטער א דאפעלטע כוונה. אין די ערשטע כוונה וויל יעקב בארואיגן עשו ער זאל נישט זיין בייז אויף אים - ווייל עס איז נישט דא פארוואס, די ברכות זענען נישט מקויים געווארן, אין די צווייטע וועג איז עס א תפילה כלפי שמיא, יעקב אבינו בעט זיך ביים רבוש"ע זאגנדיג אז פאר צוואנציג יאר האב איך געוואוינט אין די שטוב פון לבן און זיך נישט אפגעלערנט פון זיינע מעשים - בעט איך דיר אויך אז דו זאלסט מיר העלפן און מציל זיין מידי עשו.

'נועם אלימלך'

פתחו שערים

די ווארט פונעם
גרינדער און נשיא פון 'בני אמונים'

"לא יכל לו" - אין די זכות פון עניית אמן!

א הייליגער מצוה האט כלל ישראל באקומען אין אנדענק צו דער קאמף וואס יעקב אבינו האט געפירט מיט דער שר פון עשו און אנגערירט זיין כף הירך.

די תוה"ק אסר'ט צו עסן די גיד הנשה און ווי עס איז דער לשון הפסוק אין די פרשה [בראשית לב לג]: "על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה".

דער חינוך ברענגט אראפ די מצוה [מצוה ג.] און לייגט דערביי צו א שטארקע נקודה.

ער זאגט אז מען קען אנקוקן די מצוה ווי אן אנדענק צו א היסטארישע געשעעניש אבער דער אמת איז אז די מצוה דינט ווי א נחמה ברעט פאר אונז אידן. עס קומט אונז דערמאנען אז אויך ווען מיר זענען אין גלות און עס שטיין אויף קעגן אונז אנדערע פעלקער און ווילן אונז פארלענדען זאלן מיר זיך נישט דערשרעקן, אז אזוי ווי בשעתו האט דער שר פון עשו נישט מצליח געווען מכניע צו זיין יעקב אבינו וועט ער אויך היינט נישט מצליח זיין אונז צו בייגן און אזוי ווי הקב"ה האט דעמאלטס אויסגעהיילט יעקב אבינו פון זיין מכה וועט ער אונז אויך אויסהיילן פון אונזער מכה.

די קאמף צווישן דער שר של עשו און יעקב איז געווען סיי א פיזישער און אויך א גייסטישער אבער יעקב אבינו האט נישט מכניע געווען עשו מיט זיינע פיזישע כוחות נאר מיט זיין רוחניות'דיגער כח, מיט דער 'קול יעקב'.

די נקודה לערנט אונז אויס א מורא'דיגע זאך.

פריער אין די פרשה ווען די תוה"ק דערציילט אונז אז עשו הרשע האט זיך געגרייט צו טרעפן יעקב זעט מען ווי יעקב אבינו האט מתפלל געווען א הייסע תפילה פאר'ן בורא כל העולמים. ער האט געבעטן ביי הקב"ה [פסוק יב] הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אני אותו פן יבוא והכני אם על בנים.

דער מגלה עמוקות מערקט אן אז מיט די ווערטער "נָא מִיַּד אָחִי", וועלכע איז ראשי תיבות 'אמן', האט יעקב אבינו אינזינען געהאט אז דער זכות פון 'אמן' זאל מגין זיין אויף אים און אז מיט די זכות האט ער געהאפט ניצול צו ווערן פון אים.

איך האב געטראכט איבער א רמז וואו מען קען זען אז די זכות פון עניית אמן איז געווען די זכות וואס האט עומד געווען פאר יעקב ער זאל קענען שטיין בגבורה קעגן דער שרו של עשו. אין די תוה"ק שטייט אז דער שר פון עשו האט נישט געקענט בייקומען יעקב און די לשון וואס די תוה"ק זאגט עס איז מיט די ווערטער 'וירא כי לא יכל לו'.

אז מען רעכענט אויס וויפיל עס באטרעפט די ווערטער 'לא יכל' זעט מען אז איר גימטריא איז כמנין 'אמן' און דאס א צייכן אז די זכות וואס האט געהאלפן מכריע זיין יעקב קעגן דער שרו של עשו איז געווען די זכות פון 'אמן'.

עס איז פאסיג צו צולייגן דא די ווערטער פון דער 'תנא דבי אליהו' [רבה יא] אז די זכות פון אמן איז מציל כלל ישראל פון אונזערע פיינט און פאלגענד זענען זיינע ווערטער:"בזכות מי הקדוש ברוך הוא נפרע לישראל מאומות העולם? בבני אדם שהם משכימים ומעריבים לבית הכנסת ולבית המדרש ועונים אמן".

מיר וועלן זיך מחזק זיין אינאיינעם יעדן טאג און ענטפערן אמן און אין דעם זכות וועלן מיר זוכה זיין מנצח צו זיין אלע אונזערע פיינט אמן ואמן.

מיט א קריאה פון 'כי לא יכל לו'
שבת שלום ומבורך

יעקב דוד מארמארשטיין

— געשפּארט אומזינסטע פּלאג - אין זכות פון אמן —

אן ערב שבת'דיגע אטמאספער האט יענער ערב שבת מיטאג געהערשט ביי די משפחה א. די טישן זענען שוין געווען געדעקט, די עסן איז שוין געלעגן אויסגעלייגט אויף די הייסע בלעך, א ריח פון שבת האט זיך געשפירט אין שטוב.

ביים שפיץ פון דער שבת טיש, נאנט צו די פריש געבאקענע חלות, איז געזעסן דער ראש המשפחה און מיט א געמיטליכקייט האט ער פארגעזאגט די פסוקים פון שיר השירים ווען ארום אים זיצן זיינע קינדער.

א גוטער מנהג האט מען איינגעפירט ביי זיי אין שטוב, נאך אסאך איידער דער שבת קומט אריין צוגיין איז שוין אלעס גרייט אויף שבת. מען ווארט נישט אז דער שבת זאל אריינקומען נאר מען פעדערט זיך פריער - מען גייט אקעגן דעם שבת.

די שטילקייט און די באַטעמט'קייט איז אויף די העכסטע שטאפלען אבער מיטאמאל ווערט אלעס פארשטערט, א מעכטיגער און א שרעקעדיגער זעץ הערט זיך אין די דיינונג רום.

> **אין מצוה ברענגט די צווייטע, אין שטוב ווערט א מצב פון אמן'ס און די ברודער דערמאנט זיך אויך אז ער וויל זאגן אן אמן. די צייט ברענט אבער די מאמע ווייסט די חשיבות פון אן אמן און זי ווארט אויס יעדן אמן.**

דער זעץ איז זייער קלאר, עס לאזט נישט איבער קיין צווייפלענישן אז עפעס האט דא פאסירט, די מאמע לויפט אריין אין סאלאן און די ספעקטאל וואס אנטפלעקט זיך פאר איר דערשרעקט איר הארץ.

קעגן אירע אויגן ליגט דער טאטע אויסגעלייגט אויף די ערד! עס זעט אויס ווי ער איז נישט ביי זיך.

ארום אים שטייען די קינדער, יעדער פאניקט, די מאמע זעט עס און אלאמירט גלייך די געהילף אינסטאנצן.

עס געדויערט נישט לאנג, די הצלה קרעפטן קומען צולויפן און מען נעמט זיך צו די עבודה, מען לעבט אויף דער מאן, ער קומט צוריק צו זיך.

עס שטעלט זיך ארויס אז עס רעדט זיך פון א טרוקענקייט. עס איז א הייסער טאג אין ארץ ישראל, דער טאטע האט ארומשפאצירט אין די גאסן א לאנגע צייט, ער האט פארגעסן צו טרונקען און יעצט איז ער אינגאנצן אויסגעטרוקנט.

דער טאטע קומט צוריק צו זיך, עס זעט אויסאקליינינגקייט,אבערדערפארמעדיק טענה'ט אז דער טאטע דארף אריינגיין אין שפיטאל פאר א טשעקאוט.

דער אמאליגער שערי צדק שפיטאל

"מען מוז זען אז אלעס מיט אים איז אקעי".

די משפחה וואוינט זייער נאנט צו די שערי צדק שפיטאל אין ירושלים און מען פירט אים אריין אין שפיטאל אויף אן אונטערזוכונג.

די צייט לויפט, דער שבת המלכה קומט אריין, אבער מען הערט נישט קיין גריס פון דעם טאטן, די מאמע צינדט ליכט, אבער איר הארץ צאפלט פון זארג, זי וויל נאר הערן דער ווארט אז אלעס איז 'אקעי'.

זי ענדיגט צינדן ליכט און זי גרייט זיך ארויסצוגיין פון שטוב, זי פאקט איין עסן, קידוש צו מאכן, אויב עס וועט אויספעלן, זי שטייט שוין ביים שוועל ווען א קליין קינד קומט צולויפן און שטעלט איר אפ.

"מאמי, איך גיי מאכן א ברכה, ענטפער אמן".

אין די שטוב פון א' איז דער נושא פון אמן א שטארקע נושא. דא פארפעלט מען נישט קיין ברכה אן אן אמן. יעדער מאל איינער מאכט א ברכה ווערט שטיל אין שטוב, יעדער ענטפערט אמן. אויך די קליינע קינדער ווייסן אז די אמן איז די שליסל צו יעדע ברכה, אז פון יעדער אמן ווערט באשאפן א גוטער מלאך און יעצט ווען אלעס לעבט אין זארג האט עס א טיפערער באדייט פאר יעדן איינעם פון זיי.

דאס קינד מאכט א 'שהכל' און די מאמע ענטפערט אמן אבער דאס קינד איז נאכנישט פערטיג, זי וויל אז די מאמע זאל אויסווארטן אויף איר בורא נפשות.

אין מצוה ברענגט די צווייטע, אין שטוב ווערט א מצב פון אמן'ס און די ברודער דערמאנט זיך אויך אז ער וויל זאגן אן אמן. די צייט ברענט אבער די מאמע ווייסט די חשיבות פון אן אמן און זי ווארט אויס יעדן אמן.

"נאך א גוטער מלאך! נאך א גוטער מלאך! דאס וועט ברענגען די ישועה".

די צייט שלעפט זיך און נאר נאך דעם וואס אלע קינדער האבן געענדיגט מיט די אמנים און זי גרייט זיך ארויסצוגיין פון שטוב.

ממש אין יענע מינוטן זעט זי א וואונדערליכער זאך, איר מאן קומט איר אקעגן.

"מען האט געמאכט מערערע אונטערזוכונגען אבער איך בין ברוך ה' בסדר. איך בין נאך א שוואך אבער געזונט....".

די מאמע בלייבט נישט שולדיג. זי דערציילט אז די איבריגע עגמות נפש פון גיין און געוואויר ווערן אז איר מאן איז שוין באפרייט פון שפיטאל האט די פארדינט דורך דעם וואס די קינדער האבן איר אויפגעהאלטן מיט די אמנים.

"ווען נישט זיי וואלט איך געגאנגען דאס גאנצע וועג און נאר שפעטער צוריקגעקומען. יעצט, אדאנק, די אמנים, האב זיך אלעס פארשפארט".

אין א שטוב וואו מען איז געוואוינט צו זען אפענע ישועות דורך זאגן אמן איז דאס געווען נאך א קייט אין די לאנגע רינגעלע פון אפענע ישועות.

'טיב הקהילה' תצווה תשע"ו

ארויסזאגן קלאר די בקשה

"הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי מִיַּד עֵשָׂו כִּי יָרֵא אָנֹכִי אֹתוֹ פֶּן יָבוֹא וְהִכַּנִי אֵם עַל בָּנִים" (לב יב)

דער לשון הפסוק איז אביסל שווער. עס שטייט "הצילני נא מיד אחי" און גלייך נאך דעם זאגט דער פסוק ארויס עקסטער די ווערטער "מיד עשו".

פארוואס פעלט אויס צו זאגן נאך אמאל "מיד עשו"? יעקב אבינו האט דאך געהאט נאר איין ברודער און אז ער זאגט 'אחי' מיינט עס זיכער זיין ברודער.

דער זוה"ק אין די פרשה [קסט א] געט צו פארשטיין אז יעקב אבינו האט טאקע נישט געהאט נאך ברודער אבער דער לשון פון 'אח' קען מען אויך נוצן פאר א נאנטער.

די בחינה טרעפט מען אויך ביי לוט ווי אברהם אבינו האט אים געזאגט (בראשית יג ח): "כי אנשים אחים אנחנו". אז מען זאל זיך נישט קומען טועה זיין און האבן א קלער אז אפשר מיינט ער א נאנטן האט ער ארויסגעזאגט מיט א קלארקייט - מיד אחי - מיד עשו.

דער 'משנה ברורה' (קיט ב) ברענגט אראפ די ווערטער פון דער זוה"ק און זאגט אז וועגן דעם האט מען מתיר געווען פאר א מענטש ער זאל צולייגן ביים דאווענען עקסטערע בקשות - ווייל מען איז מחוייב ארויסצוזאגן די בקשה מיט א קלארקייט - ווייל נאר אז מען בעט מיט א קלארקייט באקומט מען די ישועה.

אויבנאויף איז שווער צו פארשטיין פארוואס טאקע איז אזוי וויכטיג אז א מענטש זאל ארויסזאגן די בקשה מיט א קלארקייט דער רבוש"ע איז דאך א יודע מחשבות - די כוונה פון א מענטש איז דאך קלאר ביים רבוש"ע פארוואס פעלט זיך אויס אז מען זאל עס ארויסזאגן קלארהייט.

דער של"ה הק' געט צו פארשטיין אז די סיבה דערצו איז ווייל די ווערטער וואס גייט ארויס פון א מענטש האט א כח און ווייל די ווערטער איז אזוי חשוב מוז דער מענטש ארויסזאגן די ווערטער מיט'ן מויל.

א שיינער דערהער דערויף זאגט רבי שמשון פינקוס זצ"ל. ער געט צו פארשטיין אז תפילה איז נישט קיין סגולה'דיגע זאך, עס איז א חלק פון דער טבע. דער רבוש"ע ברוב רחמיו וחסדיו האט אויסגעשטעלט די וועלט אז א איד קען דאווענען פאר הקב"ה און ער ווערט געהאלפן און גענוי ווי אנדערע השתדלות מוז געטון ווערן מיט א קלארקייט דארף די תפילה אויך זיין מיט א קלארקייט.

של"ה דרך חיים אות לג; 'שערים בתפילה' עמ' צג

•

מיט דער דערמאנטער יסוד איז דער **'מגלה עמוקות'** מבאר די גרויסקייט פון ענטפערן אמן:

דער רוקח איז מבאר (הל' סעודה סי' של) אז די סיבה צו די ווערטער פון חז"ל אז "העונה אמן גדול מן המברך" איז ווי רבי יוסי (ברכות נג ב) ווייל אינדערצייט וואס דער מברך דערמאנט אין זיין ברכה נאר איין שם, די שם פון אדנות, איז אבער אין אן אמן דאביידע שמות, די שמות פון הוי"ה ואדנות יחד ווייל אמן איז בגימטריא צ"א, כמניין ווי ביידע שמות באטרעפן צוזאמען.

לכאורה איז שווער א קשיא. מיר ווייסן דאך אז אין הלכה ווערט גע'פסק'נט (שו"ע או"ח ה א) אז ווען מען דערמאנט די שם 'אדנות' ביי א ברכה דארף מען אויך אינזינען האבן די שם הוי"ה.

אויב מען זאגט אזוי איז דאך ווייטער דא צוויי שמות און אז עס איז דא צוויי שמות קען מען דאך האבן ביידע אין איין ברכה - אויב אזוי וואס איז די מעלה פון דער 'אמן' מער ווי די ברכה? נאר דער חילוק איז אז ביים דערמאנען די שם זאגט מען עס נאר במחשבה אבער דא זאגט מען עס ארויס מיט'ן מויל און ווייל דער ארויסזאגן מיט'ן מויל איז אזוי חשוב וועגן דעם איז "גדול העונה אמן יותר מן המברך".

'מגלה עמוקות' ואתחנן

•

דער בעל שואל ומשיב רבי יוסף שאול נתנזון געט צו פארשטיין מיט דער יסוד די ווערטער פון דער הייליגער ב"ח (או"ח מז) אז וועגן דעם דארף מען ארויסזאגן די ווערטער: "ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו" ביי ברכת התורה ווייל לכאורה ווען מען זאגט "צאצאינו" האט מען שוין כולל געווען אין איר די בנים ובני בנים און אלעמען ווי מען זעט אז ביי א ברית זאגט מען נאר: "אשר קידש ידיד מבטן וחוק בשארו שם וצאצאיו חתם באות ברית קודש" און דארטן באגענוגט מען זיך נאר מיט איינמאל זאגן 'צאצאיו'?

נאר ווי געשמועסט איז דא א חילוק צווישן די ביידע, דא איז עס א בקשה און דארט איז עס א שבח והודיה. ווען עס קומט צו א בקשה דארף מען מפרט זיין ווייל א תפילה דארף זיין מיט א קלארקייט. דאגעגן ביי מילה איז אלעס בגדר הודאה און ווען עס רעדט זיך פון א הודאה איז גענוג אז מען זאגט די ווארט "וצאצאיו".

'יד שאול' יור"ד רסה

רזי אמונים

רמזים פון די מאה ברכות און פון אמן אין די וואכענדיגע פרשה

דורך ענטפערן 'אמן' ווערט מען ניצול פון אלע שונאי ישראל

"הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי מִיַּד עֵשָׂו כִּי יָרֵא אָנֹכִי אֹתוֹ" (לב יב)

דער מגלה עמוקות **רבי נתן נטע שפירא** שרייבט:

די ווערטער **"נא מיד אחי"** - איז די ראשי תיבות אמן - א רמז דערצו אז ווען יעקב אבינו האט געבעטן ביי הקבה"ה אז ער זאל אים מציל זיין פון עשו האט ער מתפלל געווען אז בזכות פון דער גרויסער כח וואס אן אמן האט זאל ער ניצול ווערן מידי עשו.

'מגלה עמוקות'

פון די ווערטער פון דער מגלה עמוקות זעט מען די גרויסקייט פון די סגולה וואס דער 'אמן' האט אז עס קען מציל זיין פון אלע שלעכטע זאכן. אויך דער זוה"ק אין פרשת [ווילך רפה ב.] איז מפליג איבער די גרויסע סגולה וואס דער 'אמן' האט און אז דורך איר איז ווערן די תפילות נתקבל לרחמים ולרצון.

פאלגענד זענען די הייליגע ווערטער פון זוה"ק מיט אן איבערטייטשונג - לויט די פירוש פון דער בעל 'הסולם':

"ווען כלל ישראל היט זיך אפ און ענטפערט אמן און האט אינזינען ווי אזוי מען דארף ביים ענטפערן אמן - ווען עס גייט זיי שווער און זיי דאווענען פאר הקבה"ה - רופט אויס א קול אין הימל און זאגט: 'פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמנים' (ישעיהו כו ב). אל תקרי 'אמונים' אלא 'אמנים', דהיינו אז זיי היטן צו זאגן אמן; אז אזוי ווי די אידן האבן זיך געעפענט די שערי הברכה - אזוי אויך זאלט איר עפענען די שערי ברכה און אז עס זאל נתקבל ווערן זייערע תפילות קעגן די וואס זענען זיי מיצר.

אויך אין תנא דבי אליהו' (רבה יא) זאגט ער ענליך צו דער געדאנק אויף דער פסוק וואס דבורה האט געזאגט אין די שירת דבורה (שופטים ה ב): "בפרע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'" און ער פירט אויס אז וואס איז געווען די נבואה? נאר ז' האט אים אזוי געזאגט אז די פרעות צו די אומות העולם איז בזכות פון דער 'אמן' וואס אידן זאגן און ווי דער לשון המדרש איז: "מה נתנבאה דבורה לישראל? אלא כך אמרה להם: במי נפרע להם הקדוש ברוך הוא לישראל מאומות העולם? בבני אדם שמשכימים ומעריבים לבית הכנסת ולבית המדרש ועונים אמן ומברכים את הקדוש ברוך הוא באמן... עליהם הכתוב אומר (תהילים נה יט): 'פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי'".

שערי גן עדן

אמן און ברכות אין די וועג פונעם בעל הילולא

דער גרויסער שילד וואס הענגט ביים אריינגאנג צו די שול פון דער הייליגער 'בת עין' אין די שטאט צפת

דער הייליגער 'בת עין'

י"ב בכסליו תר"א

דער צדיק רבי אברהם דוב מאווריטש איז געבוירן געווארן אין יאר תקכ"ג אין די שטאט כעלמעניק אין אוקראיינע צו זיין פאטער רבי דוד וועלכע האט געדינט אלץ א מגיד מישרים אין די שטאט.

שוין אין זיינע יונגע יארן האט ער אריינגעהארעוועט אין תורה און זיך געפירט בקדושה ובטהרה, מען האט שוין דאן געזען אויף אים אז ער גייט אויסוואקסן א גרויסער צדיק.

אנקומענדיג צו די יארגאנג פון חתונה האבן האט אים דער רב פון די שטאט אווריטש רבי נתן נטע גענומען פאר אן איידעם. זיין שווער זצ"ל איז געווען א טשערנאבלער חסיד און ווען ער פלעגט פארן צו זיין גרויסער רבי - פלעגט דער איידעם מיטפארן מיט אים.

נאך די פטירה פון דער טשערנאבלער מגיד איז דער בת עין געפארן צו זיין רבי מרדכי, אזוי אויך האט ער זיך מסתופף געווען בצלו פון דער הייליגער בארדיטשעווער רב זי"ע.

אין די בלויזע עלטער פון צוואנציג יאר איז זיין פאטער נסתלק געווארן. אין יענער צייט האט מען אים געבעטן אז ער זאל ממלא זיין דער מקום פון זיין פאטער אלץ רב אין כעלמעניק. שפעטער ווען זיין שווער איז נסתלק געווארן האט מען אים געבעטן אז ער זאל איבערנעמען די רבנות אין די שטאט אווריטש.

די רבנות אין אווריטש האט ער אנגעהאלטן פערציג יאר. אין יאר תקפ"ה האט מען אים גערופן צו דינען אלץ דער רב אין די גרויסע שטאט זיטאמור.

פאר לאנגע יארן האט ער מרביץ תורה געווען אין די שטאט איבערדרייענדיג זיטאמור אלץ א גרויסער תורה צענטער. אין יאר תקצ"א האט ער עולה געווען קיין ארץ ישראל און זיך באזעצט אין די שטאט צפת און געעפענט א שול און געדינט אלץ דער רב פון די קהילות חסידים אין די שטאט.

אין יאר תקצ"ז, אין דעם טאג כ"ד טבת, האט פאסירט די גרויסע ערדציטערניש אין צפת. ווען די ערדציטערניש האט פאסירט האט דער בת עין געהייסן פאר אלע מתפללים אז זיי זאלן קומען נעבן אים. א האלב פון די שול איז איינגעפאלן אבער די איבריגע איז געבליבן שטיין.

דער צדיק איז נסתלק געווארן יב כסלו תר"א און ער ליגט אין די בית החיים פון צפת. ער האט נישט איבערגעלאזט נאך זיך קיין זרע של קיימא אבער ער האט א איבערגעלאזט נאך זיך זיין ספר 'בת עין' וועלכע איז נתפרסם געווארן ביים כלל ישראל.

מיט דער 'אמן' דרוקט מען אויס די אמונה אין ביאת המשיח

די גמרא אין מסכת ברכות (נג ב) זאגט: "גדול העונה אמן יותר מן המברך".

פרעגט דער בת עין פארוואס טאקע איז דער 'אמן' גרעסער ווי די ברכה? ער גייט צו פארשטיין אז די סיבה דערצו איז ווייל דערווארט 'אמן' איז די ראשי התיבות פון די ווערטער 'א-ל מלך נאמן' (שבת קיט ב).

לויט דעם קומט אויס אז אינדערצייט וואס דער וואס מאכט די ברכה זאגט נאר די ווערטער 'א-ל מלך' איז דער וואס ענטפערט די 'אמן' מוסיף נאך א זאך, ער איז מוסיף דער "נאמן", וועלכע האט אין זיך די משמעות אז הקבה"ה איז נאמן ביי אונז אויף אלעס, מיר גלייבן אז ער וועט אונז ענדע אויסלייזן פון גלות, מיט דעם איז גרעסער די מעלה פון דער 'עונה' אויף דער וואס מאכט די ברכה.

'בת עין' פרשת ויקהל

דער 'אמן' איז מחבר די הייליגע שמות הק'

נאך א בחינה זאגט דער 'בת עין':

דער ווארט "הַלְוִיִּם" - באטרעפט כמנין פון די ווארט 'אמן'.

עס קומט אונז אויסלערנען אז אזוי ווי "הַלְוִיִּם" סימבאליזירט אין זיך א חיבור און א הצטרפות ווי מען זעט אין פסוק (בראשית כט לד): "הַפַּעַם יִלָּוֶה אִישִׁי אֵלַי" איז אויך דער 'אמן' די זעלבע זאך, אז דער 'אמן' איז מחבר און מצרף די שמות הק' ווייל כידוע איז 'אמן' די גימטריא פון די צוויי שמות הוי"ה און דער שם אדנות.

'בת עין' פרשת פקודי